

Oznaniła.

Za navadno dvestopno vrsto se plačuje: 5 kr., ktera se enkrat, 8 kr., ktera se dvakrat, 10 kr., ktera se trikrat natiskuje; več pis- menke plačujejo po prostoru. Za vsak list mora biti kolek (štampelj) za 30 kr.

Rokopisi sene vračajo.

SLOVENEČ.

„Živi, živi duh slovenski, bodi živ na veke!“

Nar. pesem.

V torek,

četrtak in saboto

izhaja in velja:

Za celo leto . . . 7 for. 50 kr.
„ pol leta . . . 3 „ 70 „
„ četrt leta . . . 2 „ — „
„ mesec . . . — „ 70 „

Po pošti:

Za celo leto . . . 9 for. 50 kr.
„ pol leta . . . 4 „ 80 „
„ četrt leta . . . 2 „ — „
„ mesec . . . — „ 90 „

Št. 36.

V Celovcu v četrtek 28. marca 1867.

Tečaj III.

Svoboda je le za pridne in omikane državljane!

V Londonu 22. februarja 1867.

Namerjam sicer v bodočih dopisih primerjati potrebam avstrijskim ustavno in parlamentarno življenje angleško in to posebno v sedanji za Avstrijo tako važni dobi; pa dozdeva se mi vredno poprej tudi o tem premišljevali, kakšna, rekel bi, „posoda“ se mora pripraviti za to dragoceno blago, za svobodo, za pravo ustavo, ktere Avstrija tako živo potrebuje; kako se mora ustavno življenje početi in kedar se počne, kako je treba delati, da zopet ne propade? Po mojih mislih na svetu ni nič absolutno dobrega, temuč vsako dobro je relativno in je le tedaj dobro, ako je na svojem mestu in ako se tako rabi, kakor je treba. Vprašam tedaj, ali je mogoče, da človek, ki se edino le po despotiškej sistemi in za despotizem in za vse pokorno služabništvo odgoji, bode se zmenil ali briga mnogo za ustavno življenje? Vprašam dalje, ali je v Avstriji svobodi, svobodni konstituciji primerno, kakor se odgojuje vaša mladina? Praktično ali po lastnih skušnjah poznam zdaj šole avstrijske in angleške in vidim obojih sad; vprašam še zato, ali se kaj stori, ali je dopuščeno kaj storiti, da bi učitelj kazni ali posvaritvi ne zapadel; da se v srednjih šolah, posebno na gimnazijah, ki so pravi temelj najboljših odgoj in zibel vseh prav omikanih državljanov, mladina s takimi pojmi seznanja, ki so vsakemu državljanu za ustavno in občekoristno življenje potrebni? S tem pa nikakor nočem reči, da bi se na avstrijskih gimnazijah nauk zanemarjal; ali je pa sistema, po ktere se uči, kar se uči in kako se uči, prava? Gimnazije so zibel, kakor sem ravno rekel, za najbolj omikane, tedaj bi morale biti tudi za najkoristnije državljane; taki so pa v konstitucionalni državi ti, ki bi se v duhu prave svobode odgojili in potem v duhu prave konstitucije živeli. Ali pa je to tako v Avstriji? Na odgoji je vse ležeče, ker ta stori še le človeka — človeka v pravem pomenu in mu vtisne značaj, kteri mu je po tem neizbrisljiv. Ako je tedaj Avstrija volje biti prav ustavna, mora biti odgojivanje tudi ustavi primerno, pa ne despotizmu in služentvu. S tem pa zopet ne mislim, ako menim svobodno odgojo, razuzdane, timveč nasproti v pravem pomenu svobodno, ki je stroga in resna, ki odgoja državljane prave, svobodne, ki so si svesti, da so državljani in živijo po zapovedi: „Ne stori drugemu, česar nočeš, da drug tebi ne stori,“ kar je svoboda. Odgoja za svobodno in pravo, ustavno življenje je gotovo mnogo mnogo težja, kakor za despotizem ali „očetovsko“ vlado; pa tudi mnogemu mnogemu številu ljudstva je despotična vlada veliko bolj prijetna in ljuba, kakor svobodna, ustavna, in ako ravno ti tudi po svobodi kričijo, delajo to le zato, ker je zdaj v „modi“, ker se jim ta prav lepa beseda dopada in pomena njenega nikakor ne razumejo. Nad tem se vendar nikakor ni čuditi. Naj pa še to stvar s prilično razjasnim. Kar je monarhija v obširnem, to je vsaka familija v ožem po-

menu; v absolutni monarhiji je zapovednik vladar, v familiji pater familias ali družinski oče; kakor se v absolutni ali despotični monarhiji državljani za nič brigati nimajo, temuč le to storiti, kar jim vladar zapové, torej samim za se misliti in skrbeti ni treba, tako v familiji oče za nedoraščene otroke svoje skrbi in kako brezskerbno in prijetno ti živijo! Koliko si jih ne želi vedno pod takim očetovskim krilom živeti! Vendar kakor otroci odrasčajo, tako jih ali lastni nagon ali sila nudi, da se odtegnejo očetovi skrbi, da postajajo sami svoji ali svobodni. Kedar takó otroci sami svoji gospodarji postanejo, jim oče več ne zapoveduje pa tudi za nje več ne skrbi, bodi si dobro ali slabo. Ta samosvojnost ali svoboda, kakor je od ene strani prijetna, tako je od druge resna in zanikernim, nevednim in lenim neprijetna. Ali ni ravno tako tudi v državi? Zdaj bi „očetovska“ vlada avstrijske države imela nehati, ker so se že njeni otroci ali državljani, nekteri bolj nekteri manj, iz detinstva izkopali in toraj ti, ki so skerbni in previdni; ti, ki so prepričani, da bi sami za se boljše skrbeli, kakor se je dozdeva za nje skrbelo; ti, ki so zvedeni in marljivi in svojo zvedenost in marljivost med seboj za svoje dobro in k svoji sreči obračati hočejo in nočejo, da bi se leni troti, s kterimi morajo biti v enem in istem košu, z njihovim trudom pitati; ti, ki hočejo napredovati kakor čas napreduje, ti hočejo biti sami svoji, hočejo biti svobodni. — Kakor tedaj je samosvojnost le tem otrokom prijetna, ki so imeli očeta, ki je slabo skrbel za nje ali ki so vrli, previdni in marljivi, vedé, da jim je bolj častno, boljše in koristneje, ako so sami svoji, — tako je samosvojnost ali svoboda, svobodna ustava le tem državljanom primerna, koristna, potrebna in častna, ki so za samosvojnost odrasli, se odgojevali in dozoreli, ki so vrli, previdni, marljivi in častni; takim državljanom pa, ki so le kakor tróti pri drugih bučelah v košu, ki so nemarni, nevedni, leni, kterim ni mar za čast, ali vsaj za pravo čast ne, ktero čednost ali krepost daje, ki v državnih službah sicer znajo sejati, pa to ne gledé na dobro ali blagor svojih sodržavljanov, temuč te le kakor pijavke pijejo in s krvjo njihovo se tako napojeni, svetijo; takšni državljani, ki hočejo brez svoje skrbi in brige živeti, ki nočejo za se misliti, ki zo daleč za napredkom in časom sedanjim zastali in se nočejo truditi zopet ga doteči; vsem takim ljudem je samosvojnost, svoboda in ustavna vlada največa kazen, največa nesreča. Naravno je zato, da se ta vrsta ljudi vedno upira in tudi bode upirala vsemu, kar je ustavnega in proti takšnim trotovskim interesom.

(Konec pride.)

Avstrijsko cesarstvo.

Iz Dunaja. (Politiški obzor; dunajska slov. mladež; slovesnost na slavo Strossmajerju.) — Tužno mora postati pri srcu vsakemu Avstrijanu, ki resnično ljubi svojo očetnjava, ako pregleda današnje stanje mile nam Avstrije. Tako daleč je

prišla že po bistroumnem in sprevidnem ravnanju nemških prvakov, da prav zaprav le šenakako skrivoma obstoji, njeno ime pa se zmirom bolj in bolj spodriva ter se že skoro nikjer več ne bere in ne sliši. Zato pa se slišijo in berejo druga imena, ki so dandanes nekterim žalibog važniša postala, kakor jim je Avstrija sploh; sliši in bere se zmiraj le o „Cislajtani“ in „Ogrskem“. Kar pomenja beseda Cislajtani, to je slavni dr. Rieger v českem zboru izvrstno povedal. Enako neumno in neprilčno pa je tudi to, ako nemški časnikarji iz same skrbi, da bi se Ogrcem ne zamerili, o Ogrskem zmiraj le kakor o drugem ali morda še celo prvem samostalnem delu Avstrije tako spoštovavno govoré, da rajši mesto občne besede, če tudi o občnih zadevah govoré, vedno le „Ungarijo“ in „Cislajtanijo“ že-nejo. Litava zdaj toliko imenovana je zares tako majhna in malovažna reka, da še vredno ni, takega pomena jej dajati, ker tudi v jako malem delu meji omenjeni polovici Avstrije in še tam ne povsod natanko. Da, bolj ko se Nemcem dokazuje, da je cela reč z Ogrji le prazna in za blagor Avstrije malo pridna, bolj meljejo zmirom le eno in isto, ter se še ne sramujejo reči, da Slovani hočejo Avstrijo razdreti, akoravno so jo sami že razdrli ali vsaj razdvojili.

Da se v Avstriji res godi, kar dandanes nikjer drugod ne, temu je dokaz tudi samosvojna vpeljava, posebno pa silna izpeljava nove vojaške postave in preziranje tega, kar so skoro vsi deželni zbori sklenili prositi, da naj se namreč čaka, da jo potrdi državni zbor. Državni zbor nam je sila potreben; čemu pa so razpustili tri deželne zbore in čakati moramo spet na državni zbor? So li morda mislili, da bo ljudstvo pri drugi volitvi može, kterim je prvokrat z volitvijo svoje zaupanje tako sijajno pokazalo, zategadel popustilo, ker so zanj delali, kar so mogli? Morebiti si zvolilo one, ki mu jih dvalistični Beust-ovi podporniki na vsak način priporočujejo! Gotovo so se pri tem jako zmotili, in trdno upamo, da bomo zopet iste može, ali še več naših v omenjenih zbora pozdravljali. Potem bo slavni Beust in njegova stranka imela naj boljši dokaz, kako umno in premišljeno dela in kako zlo je treba, da državni voz krene na drugo pot. Kako pa bi se tudi dalo misliti, da bi mož, ki še malemu Saksonskega ni mogel zadostiti, že od nekaj posebno pa dandanes tako zapletene in težke Avstrijske zadeve dobro izpeljal? Čudež božji bi se moral zgoditi.

Pa potrpiamo, naj nam zadostuje svest, da je naše postopanje in da so naša dela pravična in da bo bodočnost kazala, kdo je narobe politiko delal in Avstrijo podkopaval? Pa obrnimo naše oči na bolj vesele reči! Ozrimo se nekoliko po slovanski mladeži, postavim po slovanskih slušateljih dunajskih viših šol! Vsakemu rodoljubi mora srce radosti skakljati, gledajočemu njeno obnašanje. Že večkrat se je pisalo „Slovenec“, da se vsi Slovani pogosto shajajo, ter se zares kakor bratje zabavljajo in ljubijo. Tudi 18. t. m. smo se zbrali na poziv vrlega hrvaškega društva „Velebit-a“ vsi Slo-

vani, da bi vsi skupaj praznično obhajali god slavnega škofa Strossmeyer-ja. Kakor navadno se nas je kmalo toliko zbralo, da nam je še v precej prostorni dvorani prostora manjkalo. Ali to ni najboljša znamenje, da smo med sebo složni, ter priznamo očitno, da je tisto, kar je bratom Hrvatom najljubše, tudi nam enako ljubo, in da ne spoštujemo samo oni Strossmeyer-ja kakor prvaka svojega, kakor solnce med zvezdami, ampak da so vsi drugi Slovani z njimi enakih misli! To so pa še tudi dobro pokazali navdušeni govori, ki smo jih slišali od vseh strani, in brezkončni „Živijo“-klici na zdravje Strossmeyer-jevo. Bog daj, da bi tudi mi Slovenci imeli take moze, ktere bi v vsem primerjati smeli s slavnim Strossmeyer-jem! Razun tega pa, da se združujemo vsi Slovani ter gojimo slogu med sebo, sklenili smo Hrvati, Srbi, Bulgari in mi Slovenci, da se bomo tudi mi za se v vsakih treh tednih shajali, da se še boljše spoznamo med sebo in se seznanimo z literaturo in zadevami Jugoslovanstva poprek. V četrtek 21. t. m. imamo prvi shod. Bog daj da dosežemo svoj namen v korist sebi, našemu ljudstvu in mili naši majki Slavi! Živila!

F. iz Viša.

Slovenske dežele.

Iz Celovca. (Volitve; — Ogersko; — naše stanje.) Več kot 4 milijonov ljudi na Češkem in Moravskem je že odgovorilo na vprašanje, kaj da kaj mislijo o Beustovej politiki. Volile so na Češkem in Moravskem kmečke občine, mesta in tergi in sicer tako, da vsem „Verfassungsfreundom“ gotovo že-

lodec poka in slabo dé. Delalo se je na volilce na vse strani, po postavnih in nepostavnih potih, po vseh uradnih, ustmeno in pismeno, z lepo in z gerdo: — pa vse je bilo zastoj, narod češki je terdno stal kot siva skala in pred celim svetom zagrmel: Mi nočemo Beustove politike, ktera Avstrijo seka na dva kosa, jo terga in slabi, jemlje deželam in kraljestvom starodavne pravice in svoboščine in dva naroda postavlja nad vse druge. Pričakujemo vsako minuto telegrame iz bele Ljubljane, ki bodo nam gotovo prinesli veselo novico, da so tudi Slovenci na Kranjskem izvolili svoje stare poslance in tudi obsodili s Čehi vred Beustovo politiko. Kaj pa potem? Po naših mislih je Beust, ki ne pozna dobro avstrijskih razmer, državni naš voz zapeljal v globoko močvirje, in Bog daj, da bi nam časa ne zmanjkovalo srečno iz blata potegniti ga. Kajti kolo časa se hitro in čudno suče! Na Ogerskem se na vitez še dobro kaže, pa premalo je, kar Ogersko kraljestvo celej državi prepušča; preveč se je Ogrum dovolilo in rade volje ne dajo trohice več iz svoje pesti. Levičnjakom ali tigrom pa je še to vse premalo; ti nočejo z nami nobene druge zveze, kakor to, da imamo mi in oni enega in istega vladarja. Kje je pa po tem takem edina in močna Avstrija?! In treba nam je bode; kajti na vse kraje okoli nas se napravljajo čudne reči, ki nam kažejo veliko nevarnost za našo Avstrijo. Bismark je spravl pod prusko palico že vso Nemčijo in tako nabral armado, ki šteje več kot 1 milijon vojakov. Prašamo, ali je Bismark Avstriji prijatelj? — Italija se dalje bolj in bolj druži in veže, zraven pa še ni pozabila, da tudi na Primorskem, v Dalmaciji in na Tirolskem toliko in toliko Italijanov živi. Ali

to ni nevarno za Avstrijo? — Ravno naznajo časniki, da so dežele Serbska, Gerška, Romanska in Černogorska med seboj sklenile neko zvezo, kterej glava in duša je menda Rusija sama. — Tudi Bulgari so pri sultanu prošnjo vložili, naj se napravi posebna bulgarska kraljevina, ki bode le na tanke niti visela pri sedanjem Turčiji. Take reči se snujejo okoli Avstrije, — ni se tedaj čuditi, da se bojimo hude, nevarne nevihte.

Ničesar pa bi se ne bali, ko bi bila Avstrija znotraj lepo uravnana, in narodi vsi zadovoljni in pomirjeni. Kar pa Nemcem po glavi roji, ni nobena skrivnost: „Nobene Prusije, nobene Avstrije več, — le zedinjena Nemčija mora biti“, tako so klicali in javljne ne bomo preveč rekli, ako terdimo, da ravno to velja tudi še danes. Madjari so za zdaj, ko jim vse po volji gre, res zadovoljni, veseli in navdušeni. Pa — ali ni bila taka tudi leta 1848. Začetek je bil nebeško lep in vesel, konec pa kervav in žalosten! In naj da so Madjari vsi židane volje, kaka pa je z drugimi narodi ogerske krone? Kaj pravijo Hrvatje, Slovaki, Srbi in Romani? To je gotovo, da zadovoljni niso! — Naj se toraj močni in jasni glas dežele češke, moravske, kranjske in tirolske ne presliši in politika naša zasuce na boljšo pot!

Iz Beljaka. (Krajci pazite!) Tudi k nam je prinesla ljubezniva tetka „Laibacherica“ v svojem naročju čudno ptičico iz bele Ljubljane. Pa kaj bo počela sirotica ptujka v krajih, kamor tetka zahaja, ker je ne razumijo ptice, ki so se izvalile v njej sorodnem gujezu? Sanja se jim sicer, da pōje enake viže, vendar jo plašno hodijo od strani pogledovat, ker je ne umejo ter jej torej tudi prav ne upajo. Že je enkrat tukajšni nemški liberalizem sebi v zobe pljunil,

Besednik.

Obrazi iz Ljubljane.

10. marca.

„Spät kommt ihr, doch ihr kommt gewiss!“ Kdo? bodo vpraševali radovedni Ljubljančanje. — Nemškutarji, ali kakor sem slišal Moravčana izgovarjati: meškutarji, pridejo danes na vrsto. To ti je brate posebna „species animalium bipedum“, da s Platonom govorim, in vredno je izsledovati njihov rod. Pravi „meškutarji“ so polutani; ali jim je oče Nemec in mati Slovenka, ali pa vice versa. Edina hči kakošnega bogatega Kranjca (kterega preded je še reščeta prodajal, ali pa krošnjo nosil, in ker je samo o čebuli in le o božicu o špehovki živel, se zelo obogatil), vzame si za moža kakšnega škričca. Ker ima velik naslov, postavim k. „Registatureinreichungsprotokollsubstitutadjunct“, in zvezde na kolerju, sabljico kraj suhih beder, zna galantno govoriti, deklamovati, na glasoviru igrati, pesničiti, z eno besedo, ker je „gebildet“, vzame ga moja mlada Kranjica za moža in rodi „nemškutarja“!

Gospá „Registatureinreichungsprotokollsubstitutadjunctin“ pride v družbo gospá „Regierungscommissionsdelegationsrathin, Münzamtinspektionsofficialin“, in kakor se vse te visokopostavljene ženske velijo; tukaj se popolnoma spremeni v Nemkinjo, slovensko le še govori z dekle in branjevkami, bere: „Gartenlaube“, roman „Soll in Haben“, namesto „Novic“ — „Laibacharco“, posebno duhapolni „Laibacherčin“ Feuilleton, in postane čez noč sovražnica slovenske narodnosti. Tako odgojuje potem svojega sinka, oče mu prepove v šoli se slovenski učiti, ker njegova „Muttersprache ist deutsch“! Sinkček se izšola v družbi, ktera se pozdravlja z „gut heilom“, se napoji čerstvega nemškega duha, postane v Ljubljani: „Exhibitenprotokollsführungsingrosistenpraktikant“,

ker kot rojen Ljubljančan dobro zna kranjski, saj ga je pesterna Vičanka naučila ali pa mu je kakšen profesor „zeugniss aussteltal“! Naš polutanček sedaj od dne do dne narašča v najhujšega nemškutarskega zmaja, in prvo svojo moč pokaže v dopisih v „Triesterco“ ali „Klagenfurterico“.

Druga „species“ nemškutarjev se rodi iz čisto slovenskih rodbin. Oče in mati sta zrastle pod Krimom, v Ljubljani si kupila hišo, napravila oštarijo, nemščino, le oče tolče za silo.

Sinka dasta učiti se kakošnega rokodelstva v Ljubljani pri kakošnem rokodelcu, kateri je iz „rajha“ domá, ali v Ljubljani se obogatil, večkrat Kranjico z bogato doto za ženo dobil, vendar ni se nič aklimatizoval in naturizoval.

Slovenski fantič se nauči nemščine med neprenehanim psovanjem: „du dummer bündischer Bua“; dobi svoj „Freibrief“, mojster njegov mu reče, naj potuje v Württemberg, tam se bode kaj pridna naučil. Naš „gsell“ prime za palico, pošlata vse kljuge, pride celo v „jöttliches Berlin“, in se naziza tako nemške kulture, da, ko domu v Ljubljano pride in ga ljuba mamka po slovenski pozdravi, od jeze zarenči: „Bos Mutter, diese Sproh kon i nit heren!“ Ta ogiblje se vseh narodnih družb, pomiluje svoje rojake, kateri so med Sokolci in ne med Turnerji, razširuje po vseh oštarijah nemškega duha, in neprecenljivo nemško kulturo, se smeje, če njegovi verstniki gredo ob nedeljah ali vsaj o veliki noči k očetom franciskanom; domači zvonovi zvonijo po celi slovenski deželi, žulji kranjskoslovenskih kmetov jih kupujejo — ali njemu tujščina prijetniše zvoní, kakor glas domačega jezika, kakor zvon domačega narodnega delovanja.

Tretja „species meškutarjev“ se rodi po gradih. Čehi jih imenujejo „Karabačnikovi sini“. Oče in mati sta čista Kranjca. Preded je bil „kostnar ali šofar“, vtikal je neporedneže v klado, bil je varuh stolice, zraven tega skrben oskerbnik grajščinski. Njegov gospodar „kavalir na palec“, je večidel živel v Beču ali v Benetkah, dobival

srajce iz Pariza in hlače iz Londona in ves omehkužen pride čez nektera leta v svojo domovino. „Ferboltar“ (v to čast je avanziral med tem naš „brič“) mu pove, da je grajščina prišla na kant, žalost našega „kavalirja“ prestavi v večnost, pri dražbi kupi „Ferboltar“ grajščino, sežge svoje irhaste hlače in se obleče v kavalirjeve. Postane grajščak, pozabi kranjsčino in svoj rod, postane trd Nemec, kolikor se to v eni generaciji storiti da, in pošlje svoje sinove v Gradec ali na Dunaj. Ti kakor grajščakovi sini se dajo zapisati v dijaške družbe: „Tartarus, Silesia“, „Frankonia“ itd. in izšolani pridejo domu celo potujčeni, se jezijo čez narodno gibanje, zasmehujejo mlado slovensko slovnost, ne morejo zapopasti, kako se nekteri fantasti prederznejo celó narodno politiko delati, kandidujejo za deželnega poslanca in drugega ne govorijo, kakor „ja in nein“, v deželnem zboru.

Zopet še najdes v Ljubljani drugo „species nemškutarjev“. Ti so bili v mladosti goreči narodnjaci, ali ker njihov egoizem ni našel zadostjenja, šli so v nasprotni tabor. V tem besnijo proti svoji domovini, in ker jih želja za neumerljivostjo neskončno pika, prizadevajo si — Herostratovo slavo zadobiti.

Tukaj imaš brate spet nekoliko obrazov iz Ljubljane, v kateri sedaj vse politizuje, narodnjaci in federalisti v enem, „verfassungstreue“ in meškutarji v drugem taboru. Slednji imajo dobre volune, in želeli bi bilo narodnjakom večje previdnosti in manj odkritoserčnosti, zakaj vsaki večer „Klub“ nenarodnih že zve, kar so narodni sklenili! Marljive roke popisujejo vsa pomenkovanja narodnjakov v svoj dnevnik, kterege posnetki se vsak teden pošiljajo vredništvu nove „Presse“ itd, ktera potem iz njih kuje vvodne članke.

Toliko za danes. Kadar bode Ljubljana zopet mirniša, bodem nadaljeval svoje študije in ti zvesto priobčil vse zanimive prikazni. Z Bogom! Ves tvoj

Dalibor.

ko je v kavani mirno ležečega „Slovenca“ kratko malo obsodil „ad leones“. Ta kukavica, ki jo je tetka iz Ljubljane prinesla, da bi se tukajšni čuki od nje kukati učili, bo morda vendar le našla milost, se ve da le pri čukih, sokoli pa jej bodo branili, da ne prikuha med nevedne in priproste ptičice, ki še ne znajo ločiti kukavične zalege od nedolžnih jajčič. Ravno je nek jezičen dohtar nemškutarsko kukavico v roci svaljal in videlo se mu je, da le nekaj besedi umi, kar nenadoma tudi meni v roke prileti. Pri tej priči me vpraša dohtarjev tovarš: „Verstehen Sie slovenisch? Sie sind ja doch kein Krainer.“ — „In Villach braucht man eben kein Krainer zu sein, um slovenisch zu verstehen; es wird wohl auch in Moskau und in Stillwater verstanden, doch muss ich Ihnen gestehen, dass ich zufällig einer bin“, tako sem mu odgovoril. Potem se vsedem ter začnem kukavico skubiti. Ko sem bil z delom pri kraju, čutil sem, da me serce boli. Razne misli mi rojijo po glavi, razni občutki navdajajo persi. Dozdeva se mi, da vidim pred seboj moža, ki je od zmerzline oterpnelo kačo djal v nedrije, da jo ogreje, ona pa nehvaležnica mu zasadi svoje strupeno želo v serce; za njim vidim volka, ki je oblečen v jagnjetovo kožo; za njim kačo, ki se plazi med žlahtnimi cveticami; za njo prideta Judež in Efižalt, ki peljeta v sredi med seboj glasovitega Herostrata. Ko ves osupnjen gledam to britkih solz vredno procesjo, ki se ko bi trenil v tla progrezne, vidim nad jamo vstajati lep okinčan spominek, okoli njega pa se vlačijo ostudna megla, ki puhti izpod spominka ter priča, da pod njim čudno gomzi v plesnobi in gnjilobi — jaz pa se stisnem z mezinom in palcem za nos ter — zginem!

Iz Ljubljane. Dr. (Čudni plod nemške kulture.) Nemškutarska nesramnost in neotesanost je pri nas do vrha prikipela, kajti prederznili so se v pruski plači stoječi nemconci na najvrliša poštenjaka prečastite naše domorodne konzistorije dva lista pisati, v katerih se jima grozi, da, ako v štirih dnevih ne izstopita iz narodnega volilnega odbora, smeta se nadjati najhujšega!

Enako pismo je doletelo tudi na svetlega kneza in škofa, naj z vso mogočo enerzijo na to delajo, da se prečastita naša duhovščina pri volitvah nikakor ne sme udeleževati, temuč mežé in z zvezanimi rokami naj prepusti sebe in slovenski narod ustavoljubcem in njihovim priveržencem v obdelovanje in pripravlanje godnosti za pruske krokodilove zobé. Vsak teh svedokov nemške izobraženosti pa se je končal s trikratno slavo na zedinjeno veliko nemčijo, segajočo od severnega do jadranskega morja, se ve da pod pruskim klubom. Datirana so bila ta pisma iz Trsta, toda kaj pa da v Ljubljani narejena in brez podpisov, ker ti nemški vitezi žalostne postave imajo pač velik g . . . , vendar v istini jako malo korajžje; zarad tega prikrivajo vedno svoja nepoštena lica poštemu svetu, ker le na skrivnem enako lupežnikom in zavrattim morilecem grozilna pisma med značajno duhovništvo pošiljajo. To pa še ni vse!

Znani glasoviti renegati in pritepljeni tujci, kateri pri nas v nemškutarski politiki zvonec nosijo, podali so se pretečeni teden k svetlemu knezu in škofu, da bi Oni pismeno in ostro prepovedali svojim podložnim duhovnikom, naj bi se ali popolnoma volitve zderžavali, ali pa agitovali za izverženje in odpadnike našega naroda.

Dalje so ti rogovileži, prištevši svetlega kneza in škofa k svoji, to je nemškutarski stranki, v svoji neomejeni nesramnosti zahtevali, naj bi jih naš vladnika ne le podpirali djansko po okrožnicah, temuč tudi z obilo novci jim pod ramo segli, ker agitovanje neki sila veliko denarja stane!!

*) Ta dopis smo prejeli iz verjetne roke, — pa vendar smo pripravljani preklicati ga, ako ni res. Vredn.

Molčé poslušajo vladika prečudno družbo, ko pa govornik neha, vladika zopet molčé v neko miznico sežejo ter oni čudni plod nemške omike, prelepo brezimno pismo na dan izvlečejo ter ga čitati ponudijo pruskim agitatorjem rekoč, da obžalujejo njihov osebni trud o tej zadevi, ker že pismo dosti jasno govori, kaj da Jim je storiti. Izgovorivši te besede se „agentom“ priklonivši zapusté knezoškof sprejemno dvorano in začudeno deputacijo, ktera je z nekoliko daljšimi obrazi zapustila škofovo palačo, nego jih je pri svojem dohodu imela. V resnici pa mora tako in enako djanje vsacemu rodoljubu globoko v srce segati, ker vidi, kako prederzni so v naši lastni domovini tujci in domače izdajice, kako posebno prvi pod očmi visoke vlade najsvetejše pravice gostoljubnosti z nogami teptajo in z vso mogočo silo na to delajo, da bi našo prelepo kranjsko deželo germanizovali in tako ugodno naredili za strahovite pruske zobé in nemški protestantizem.

Vidi se pa tudi jasno iz vsega tega oni hvalisani nemški liberalizem, kateri pri vsaki priliki, kjer ni v gotovi večini, ves policijski in birokratični aparat na pomoč kliče, da bi s pomočjo tacihi zaveznikov še dalje pri nas vladal — in domačinom kruh iz ust trgat. Saj je celemu svetu znano, kako zelo hrepenijo tukajšni „ustavoljubci“ po tisoč forintnih stoléh v dež. odboru.

Na noge tedaj vsi vrli sini matere Slave, nikarte se dati v kozji rog vgnati tacim in in družim škricem — nemconom, kateri svojo podporo najberže od Gustav-Adolfove družbe na Nemcih dobivajo, ampak delajte pošteno in brez strahú v smislu narodnega napredka in resničnega blagra naše mile domovine; kajti kakor je istina, da je vsak človek sam kovač svoje sreče ali nesreče, ravno taka je pri posameznih narodih, in kakor si bomo postlali, tako bomo ležali!

Ti pa mila narodna duhovščina, ktera si skoz toliko stoletij edini resnični prijatelj našega zapuščenega ljudstva bila, ne zapusti ga tudi sedaj in nikoli ne, ampak ostani vedno zvesta voditeljica in braniteljica našega naroda ter podučuj in izobražuj ga, da bode tisto stopinjo omike dosegel, ktero mu hočejo po silí in z zvižajočkratiti renegati in tujci. Bog pomozil!

V Ljubljani 22. marca A. B. (Glas nemških časopisov o zadevi gosp. dr. Kluna.) Žalosten dokaz publisti istega tako hvalisanega nemškega liberalizma je netrpno ali intolerantno postopanje ravnateljstva dunajske kupčiske akademije proti učenemu g. profesorju Dr. Klunu. Da so vsi slovanski in slovanskim prizadevam prijazni časopisi to nezaslišano postopanje obsodili, je naravno; kajti velika netrpnost proti Slovanstvu se kaže v njem. Da se „Neue freie Presse“ in njene nesramne pajdašice ali naravnost veselé tega posilstva ali pa hinavsko molčé, o tem se tudi ne čudi noben človek. Nahajamo pa vendar še nemške liste — hvala Bogu! — katerih isti „liberalizem“ še ni tako okužil, da bi molčali nasproti tako netrpnemu, neliberalnemu postopanju. Naj pa navedem tukaj le nekoliko stavkov iz člankov, ktere o tej zadevi, ki gre po vseh časopisih, donasajo nemški listi, ki niso nikakor prijazni nam Slovanom, v katerih pa vendar ni še zamrl čut za pošteno in pravično ravnanje.

Dunajska „Debatte“ pravi: „V tem postopanju obžalujemo eno novo poskušnjo, da bi se omejila osebna svoboda, ta najdražji dar svobodnega ustavnega življenja. Gotovo nam ne bode nihče očital, da smo prijazni kranjskemu slovenizmu, ali tukaj gre za princip, kateri mora biti svet vsem prijateljom ustavne prostosti. Kako nizke zaumene ima ravnateljstvo, ako sme ono učitelju zaukazati, naj voli med tem, ali da stopi iz službe, ali pa da ne prevzame ene istih najviših časti, ktere deli zaupanje sodržavljanov! . . . Ne ene besede ne najdejo

tukajšni protektorji liberalizma, da bi obsodili („Verdammung“) tako neustavno, neliberalno postopanje! Če tudi z očitnim dopadanjem ne pozdravljajo tacega ravnanja, vendar se zagrinjajo v previdno molčanje, ktero nam pa glasno priča politično hinavstvo teh krivih prerokov.“

Tako „Debatte“, ki očitno pravi, da nam ni prijazna. Graška „Tagespost“ pravi: „V tem postopanju se kaže velika netrpnost. Federalistični časopisi že hudo grajajo netrpnost nemškega akademijskega ravnateljstva. Tem grajam ne da se nič nasproti staviti, v tem slučaju imajo federalisti prav.“

Dunajska „Reform“, ki je semtertje slovanskim prizadevam pravična, piše o tej zadevi: „Ustavoljubna stranka („Verfassungspartei“) doprinesla je djanje terorizma, ktere ga bi nihče ne imel za mogoče, proti slavno znanemu profesorju dr. Klun-u. Ali hočemo o tej nezaslišani dogodbi še soditi? Preverjeni smo, da vsak človek, ki ima še kaj občutka za pravico, bode postopanje ravnateljstva obsodil („verdammen“) in da bodo le tisti časnikarji zadovoljni s tem, kateri so že koj pri prvi volitvi precej jasno zahtevali, da naj se dr. Klun iz službe dene. S takim orožjem se bori stranka, ktera se imenuje nemška in liberalna! Ona noče samo dušno se boriti s svojimi nasprotniki, tudi fizično jih hoče vničati. Ta stranka oskrunja („schändet“) nemško omiko, ona doprinaša veleizdajstvo proti svobodi („Hochverrath an der Freiheit“), in dela s svojim ošabnim in brezsrčnim terorizmom proti Nenemcem le na razpad Avstrije.“

Iz Kastve v Primorju 8. marca A. R. (Beseda. Kranjecem!) 27. febr. je napravila naša mlada čitalnica prvo krasno besedo z deklamacijami, pevanjem in plesom. Ob 7 u. zvečer so se jeli zbirati udje in gostovi iz bližnjih in daljnjih krajev, kakor iz Ljuburnije, iz Jelšan, iz Reke itd. Vsi so komaj pričakovali, da se prične tolikanj zaželeno veselica. Zdaj stopi gosp. E. J. pred zbrano domoljubno množico ter jo pozdravi v imenu čitalnice s srčnim govorom, ktere ga so spremljali navdušeni živoklici. Potem so sledile deklamacije, koje so naši dijaci iz reške gimnazije izvrstno deklamovali, da jim tu očitno pred vsem svetom „slava“ zakličem. Tudi petje je bilo jako lepo in ni ga bilo ni konca ni kraja. Potem pa smo se radovali pri čaši dobrega vinca, mladi svet pa je plesal, da je bilo veselje! Zares, kar starodavna Kastva stoji, ni bilo gotovo tako krasne veselice in tako veselih gostov skupaj, kot ta večer. Napitnic se je tudi sila veliko čulo in veselica je trajala do belega dne. — Dolgo smo se res mučili, dokler da je bila čitalnica osnovana, ali zdaj je naše veselje tolikanj večje in iz srca želimo, naj bi si tudi drugod po Istri čitalnice osnovali in tako laškim kazinam v okom prišli ter pokazali, da po Istri ne živé samo Lahi, ampak tudi Slovenci in drugi Slovani. Ajdmo bratjo u ime Boga, samo da je sloga! — H honcu naj še bratom Kranjcem zakličem: Dobro srečo 26. in 27. marca! Iz srca vam želimo sijajno zmago!

Iz Vidma blizu Krškega. J. Ml. . . . (Od vsacega nekaj!) Pred včeranjim so se volili na Krškem izbiralci in ponosno smemo reči, da so izvoljeni bili samo narodnjaki. Da so uradniki mnogo „lopjarjev“ imeli ter se tu in tam slinili le pravih cesarskih izbiralcev dobiti, mi ni treba praviti; še posebno g. predstojnik, ki je letos še sedel v ljubljanskem zboru, je podučeval ljudstvo pred volitvijo z nedokazanimi razlogi, namreč „da dozdani poslanci niso hoteli voliti v državni zbor na Dunaj, kjer bi se bili posvetovali, kako bi se ustava za celo cesarstvo (!) osnovala!“ In ta mož še se nadja, da ga bodo Ločani za svojega poslanca zopet izvolili! — Smešno se nam je zdelo, da smo Dežmanovo brošurico „Pazite Kranjci“ tudi na Štajersko dobili; bistveni zadržaj je

že bil dosti prerešetarjen — sploh pa se kaže razum notranjih protigovorov tudi očitno, da je g. Dežman pravilno slovenščino zelo zelo pozabil, ker mi je znano, da je nekdanj pravilneje pisal in govoril. To je napredek nemškutarskega Slovenca, ki je toliko vnet za materni jezik „kranjski“. Zdaj pa še moram g. — čič povedati, naj pusti neškodljive mu sosede takraj in unkraj Save pri miru in naj ne izliva svojega „nemškutarskega“ žolca čez eno ali drugo osebo, ki je nad vsem dopisom Slovenčnim nedolžna; kako pa on slovenščino in pravico ljubi, kaže očitno njegovo najnovejšo početje, da so nekateri Videmčani pod njegovim ščitom učitelju zabranili plačo, ker ne uči vse — nemški! Njegovi na pol nemško blebetajoči pajdaši so danes šli celo k okrajnemu uradu v Brežce, naj se vpelje nemški jezik kot učni na čisto slovenske učilnici samo slovenskih občin. S tem misli gospod župan Staroveški vpeljavati in podpirati — samovladol!

„Ich wollt, es wäre Slavenzeit,
Und Alles schon — vorüber“!!! —

Trojedina kraljevina.

Iz Zagreba. — r. (Kako je pri nas?) Preden je dvalizem v Pešti dvakrat zakikirikal, so našega „Pozor-a“, ki se proti njemu rogobori, že trikrat zaporedoma pod ključ djali. Beust in Kussevich ga ne trpita v svojih portfeljih, češ, da jim v listnici prevelike zmešnjave dela. To trikratno „Pozorovo“ zasačenje je jasno znamenje, da so ga menda celo na smrt obsodili. „Pozor“ se da ugonobiti, to je res; javno mnenje pa, ki ga „Pozor“ zastopa, vodi in rektificira, to javno mnenje se pa ne da v železje zakovati. Pa naj nas le stiskajo, le naj nas še bolj gnjetijo, — to je naši sveti, naši pravični stvari bolj v prid, kakor v škodo. Iz vsega se pa vidi, da se Avstrija še ni odkrižala tiste stare Metternihove politike, ki je Lombarde, Benečane tako dolgo stiskala, da jih je nazadnje celo od sebe odtisnila. Ko nas je Schmerling v „rajhsrat“ zganjal, popevali smo: „Neka Schmerling vojsku kupi — Rajhsratistah silni broj; — Kad na našu zemljo stupi — Probit će ga smrtan znoj! Tudi tačas, kakor danes, so djali: „Pozor“ je vsemu temu kriv, če „Pozora“ več ne bo, bodo se djali Hrvati v rajhsrath spraviti. In res, „Pozor“ je vzel grehe tega sveta na-se, zadavilo so ga, — ne dolžnega, ne krivega — in vrednika za železne rešetke vtekli; ali Hrvati zato vendar niso šli, kamor so jih tako željno vabili, v rajhsrath. Dan danes nas vlečejo v Pešto, pa ker se temu upiramo, mislijo, da je spet „Pozor“, ta ubogi „Pozor“, temu kriv! Do imenovanja ogerskega ministerstva je bilo tukaj pri nas posebno med prostim svetom dosti madjarskih privržencev. Prosti svet je mislil, da bo z madjarsko vlado kar zginila draginja, in da bo kakor pred dvajsetimi leti zopet govedina po grošu funt, in vrč vina po dva groša, da bo kupčija s tobakom in s soljo spet svobodna! Zdaj pa, ko ta svet vidi, da tudi ogrsko ministerstvo ne more vsega tega v prejšnje stanje nazaj pripeljati, so se marsikteremu oči odprle, tako da v združenji z Madjari več škode kakor koristi vidi. Bog nas je s težkimi časi obiskal, pa vendar ne obupamo, ker pravica je na naši strani! Mi nočemo postati gvano (tičji gnoj) za čudsko madjarsko pleme, ki hoče svojo kri z našo pognojiti, da mu zarod bujneje izraste, mi pa da zginemo iz vrste narodov. Dosti naj bo!

Ptuje dežele.

Prusija. Ves svet se čudi in govori o novejši zvezi s Parsko in Badensko, nadalje z Virtembersko in Darmštadtom — v Beusta pa je menda to kakor z jasnega treščilo. Zdaj bo vendar enkrat tako alitako nemški politiki konec!

Turčija. Zdaj bo vsa druga, ko se enkrat zveza Srbov, Črnogorcev, Romanov in Grkov v djanju kazati začne in jim bode Rus na strani stall — Bulgari tirjajo od sultana zlasti narodno in ustavno vlado, krščanskega namestnega kralja, ki naj ima samo bulgarske svetovalce, ki bodo od narodne skupščine izvoljeni. — Tako pritiškajo zdaj Turku z orožjem pa s prošnjami!

Italija. V Florenciji je kralj 22. t. m. novi parlament odprl ter v prestolnem govoru povdarjal zlasti to, naj poslanci skrbijo, da se Italija znotraj uravna in utrdi, — pa tudi o nekih dolžnostih je zinil, tako da ne bo še mogoče davkov zmanjšati. — Da bi pač Avstrija pazila!

Francoska. Vlada menda zdaj res ne ve, kako in kaj. Francozi so nastopili svojo politiko, Napoleon pa pravi, da je njegova najboljša. Javeljne bo pa vse tako ostalo, posebno ker tudi Bismark ne da miru in zmiraj kaj novega na dan izveče. — Napoleonček je menda nevarno bolen.

Razne novice.

* Iz Ljubljane: (Baron Bach.) Naš deželni namestnik Njih ekselencija baron Bach se je vrnil že iz Dunaja. Govori se, da pride v Trst, na njegovo mesto pa grof Hohenwart, ki je zdaj na Koroškem! To je pa menda le govorica.

* (Javna pohvala). „Laibacher Zeitung“ od 20. marca prinaša v uradnem listu imena tistih podpornikov šolstva, ki so leta 1866 se posebno trudili za povzdigo ljudskih šol. C. k. deželna vlada jim zato izreka javno pohvalo za njih zaslužno in uspešno delavnost.

* („Laibacherca“ in njena nesramnost!) V listu od 22. t. m. prizadeva si oficijelna „Laibacherca“ motiti ljubljanske volilce z nesramnim sumničenjem jasne izreke gosp. dr. Kluna: Da na vsaki način prevzame mandat, ako mu Ljubljanski volilci skažejo zopet svoje zaupanje. „Laibacherca“ pravi, da se ne vjema to s tem, kar je pisal dr. Klun ravnateljstvu akademije, da si namreč pridržuje svojo pravico na postavni poti pridobiti. Kako se predzrne „Laibacherca“ sumničiti jasno izrečene besede, in segati v privatne pravice gosp. dr. Kluna? Ali misli, da je gosp. dr. Klun kakšen „hausknecht“ ravnateljstva, kteremu se kar odpove meni nič tebi nič na 14 dni! Se ve da g. dr. Klun bi bil moral „Laibacherca“ telegrafirati, da z „zapokanim kofrom ali krnjem“ čaka na dunajskem kolodvoru, da se koj odpelje za vselej, ko izve, da je izvoljen. Gosp. profesor gotovo ve sam najbolje, kakšen je njegov kontrakt in se bo držal svoje pravice. Na vsak način pa prevzame poslanstvo, to je jasno izrekel, in če tudi službo zgubi. Zavrnuti moramo tedaj javno tukaj nesramnost „Laibacherce“, ki jasne besede sumniči, da bi volilce motila! To ni pošteno!

* O nekem znanem in zdaj jako veljavnem gospodu na Dunaju se piše, da ima 50.000 gld. plače na leto, da z nezacolanim šampanjcem svoje prijatelje gostuje in da z ruskimi rublji dolgeve na Saksonskem plačuje. Kdo bi bil neki to?!

* Knez Colloredo-Mannsfeld je znan kavalir avstrijski. Govori se o njem, da je pred nekaj leti trikrat zaporedoma o novem letu poklonit se prišel Njih veličanstvu ter mu vselaj rekel: „Eure Majestät, ich bin Fürst in Ihrem Reiche und erlaube mir treuehohesamt zu melden, dass in Oesterreich miserabel regiert wird.“ t. j.: Vaše Velicanstvo, jaz sem knez v Vaši državi in se drzno preponižno naznaniti, da se v Vaši državi kukavno t. j. prav slabo vlada. — Prišlo je potem l. 1860 in ž njim oktoberska diploma ter upanje, da bode vendar enkrat boljši. Morda bi pa tudi zdaj prav dobro tacega neustrašenega moža potrebovali?!

* Kakor „Slov.“ sprva je tudi „Primorec“ v l. 6. od 17. marca naznanil, da se je baron Kellersperg pri svojem odhodu iz Trsta samo Lahom pismeno poslovil. — Pozneje je vendar došlo tudi slov. pismo. — Kako je pa to, da „Osservatore Tr.“ zdaj več uradnih razglasov v slov. jeziku ne donaja? Če še tudi baron Bach v Trst pride, ali se bode potem res na vse kriplje spet nemškovalo, da bode narejena nemčija od severnega do jadranskega morja. Oh, kakšna slepota!

* 13. t. m. je umrl mnogozaslужeni župnik in slovanski rodoljub, g. Pavel Travenščak v Leskovcu nad Karlovcem. Rajni je bil tudi velik prijatelj in podpornik slovenske literature, zato mu želimo iz dna žalostnega srca večni mir in pokoj! Večna mu pamet!

Prazne službe.

Gozdnarska v Petrinji (vojaška granica), 700 gld. s prostim stanovanjem itd. do konca aprila pri petrinjski županiji; — oficijalska pri pošti v Požunu (600 gld. in ravno toliko kavcije) do 9. apr. pri pošt. vodstvu v Požunu; — vsučilišna štipendija (na leto 97 gld.) do 10. apr. pri dunajski vsučilišni konzistoriji; — dve štipendiji na leto po 210 gld., iz sedmograške komercialne zaloge za tehnikarje, do 15. apr. pri sedmogr. dež. namestnji v Kološvaru; — orglarska v Unterinnu pri Bolzanu (250 gld. s prostim stanovanjem) do okr. šolskega nadzorništva v Bolzanu do 15. apr.; — profesorska na mariborski gimnaziji za klasične jezike in slovenščino (840 gld.) do 10. apr. pri dež. namestnji v Gradcu; — sl. fin. okr. komisarija (945 gld.) potem sl. fin. koncipista (840, 735 ali 630 gld.) do 26. marca pri fin. dež. vodstvu v Brnu; sl. vajenca pri dež. blagajnici v Pragi (300 gld.) in druga pri oskrbništvu porodnišnice in najdenišnice v Pragi (300 gld.), obé do 1. apr. pri českem dež. odboru v Pragi.

Očitne dražbe.

Na Koroškem: Šuštarjeva kajža v Lovankah, c. 300 gld., dr. 30. marca, 4. maja in 1. jun. ob 10. pri okr. gosp. v Doberlivesi; Harihova grajščina v Strpnjivsi, c. 335 gld., dr. 9. apr., 7. maja in 5. jun. ob 10. dop. na domu, okr. gosp. v Pliberku; — Kajzerjeva kmetija na Gruči, c. 1393, dr. 26. marca, 25. apr. in 24. maja ob 11. dop. pri okr. gosp. v št. Pavlu; — Raflerjeva km. v Ettendorfu z vso potrebiščino, c. 2208 gld., dr. 28. marca, 27. apr. in 25. maja ob 10. na domu, okr. gosp. v št. Pavlu; Strekarjeva km. v Mecu, c. 2830 gld., dr. 1. apr., 1. maja in 1. jun. ob 10. dop. pri okr. gosp. v Trgu; — Tratenbuharjeva km. h. št. 12 v Serebodnu, c. 4685 gld., dr. 24. apr., 25. maja in 28. jun. ob 11. dop. pri okr. gosp. v Beljaku; — Heceljnova kajža v Gravačah, c. 800 gld., dr. 3. apr., 3. maja in 3. jun. ob 10. dop. pri okr. gosp. v Trgu.

Na Kranjskem: Kmetija v Gostecah, c. 3972 gld., dr. 6. apr., 8. maja in 8. jun. ob 9 — 12. dop. pri okr. sodn. v Ljubljani; — kmetija z vso potrebiščino v Novi vasi, c. 1263 gld., dr. 3. apr., 3. maja in 4. jun. ob 9. dop. pri okr. gosp. v Ložu; — km. v Ratežu, c. 1407 gld., dr. 1. apr., 1. maja in 3. jun. ob 9. dop. pri okr. gosp. v Novem mestu; — km. v Mengšu c. 819 gld., dr. 8. apr., 8. maja in 8. jun. ob 9. dop. in sicer prvi dve pri okr. gosp. v Kamniku, 3. pa v Mengšu.

Na Štajerskem: Kmetija v Ormužu c. 2600 itd., dr. 29. apr. in 31. maja ob 10. dop. pri okr. gosp. v Ormužu; — kmet. v Untervogau-u c. 830 gld., dr. 1. apr., 2. maja in 3. jun. ob 9. dop. na domu, okr. gosp. v Lipnici; — Neupaurovo posestvo v št. Petru, c. 2826 gld., dr. 27. marca, 27. apr. in 24. maja ob 9. dop. in sicer pri dve pri okr. sodn. v Gradcu, 3. pa na domu; — Hagenauerjevo posestvo v št. Petru c. 4666 gld., dr. 27. marca, 27. apr. in 1. jun. ob 9. dop. pri okr. sodn. v Gradcu.

„Zukunft“

pričenja 1. aprila novo naročbo. Vsakdo je preverjen in dobro ve, kako zelo koristen je Slovanom zlasti na Dunaju nemšk list, zatorej je pa tudi, ker ga že imamo, sveta dolžnost podpirati ga, posebno v dandanašnjih na vse strani tako važnih okoliščinah. „Zukunft“ donaja mnogo izvirnih dopisov iz domačih pa tudi tujih dežel, posebno pa iz Beligrada, Sarajeva, Bukurešta, Atén in Carigrada. Velja pa za mesec dni 1 gld. 40 kr., za četrt leta pa 4 gld.

Izvirna telegrama „Slovenu“.

Tržič 27. marca ob 1. u. 30 m. pop.: Slava gg. volilcem! Zmagali smo! Dr. Prevec je dobil 107, dr. Gauster pa 101 glas.

Ljubljana 27. marca 3. u. 30 m. pop.: Dežela je slavno zmagala. Vsi stari poslanci so zopet izvoljeni. V Kranju: Jugovic. Večina je gotova v zboru. Ljubljana — izdana!